

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΤΟΣ 60Υ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 308

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

— ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50

Η "ΣΦΑΙΡΑ," ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΚΕΙΝΟΣ

Ήτο νύχτα και 'Εκείνος ήτο μόνος. Και είδε παρα μακριά τα τ' ίχνη μιας κυ κλοτεροφύς πόλεως κι' εστράφη προς αυτήν.

Και όταν έφθασε κοντά, άκουσε μέσα στον περιόλο των τειχών τα πατήματα τών ποδιών της χαράς... αι το γέλιο του στόματος της εύχαριστήσεως και του θανάτου θόρυβο πολλών λαγούτων. Και έχτύπησε τη μεγάλη πύλη και κάποιος άπ' τους φύλακες ήλθε και του άνοιξε.

Και μπαίνοντας στην πολι παρετήρησε ένα σάτιο μαρμαροκτιστο, με θ α υ μ α σ ι ες μαρμαρίνες κολώνες στο πρόστώ του. 'Η κολώνες ήσαν γυρλανδοστόλιτες και μέσα κι' έξω σκόρπιζαν τη λάμψη τους λαμπάδες από κέρδρους. Και έπιπτε μέσα στο σπύτι.

Κι' όταν δι' άρχε από την αίθουσα του χαλ κρονίου και της αίθουσας του ίασιου, και έφθασε στη μακριά αίθουσα του γλυπτιού, είδε ξαπλωμένο πάνω σ' ένα σωμα θαλασσοπόφουρο ένα, που τα μαλλιά του ήσαν σφεφανόμενα με άλτικα κρόδα και τα χείλη του ήσαν κόκκινα από το ροσάι.

Και πήγε πίσωθεν του και τον άγγιξε στον ώμο και του είπε:

—Γιατί ζής έτσι; Και ο νέος έγρύσιε και Τόν άνεγνώρισε και για άπαντησι Τού είπε:

—'Αλλά ήμουν κάποτε λεπρός και με έθεράπευσες. Κι' αλλούτικα να ζήσω; Και έβγήκε από το σπύτι και ξανάηθε στο δρόμο.

Και έπειτα από λίγο είδε μια που είχε τη μορφή και την περιβολή γραμματισμένης και πεύ στα πόδια φορούσε μαργαριτοκέραστα πέδιλα, και από πίσω της ήρχετο σιγά-σιγά σον τόν κυνηγό—έναν νέος που φορούσε δίχρωμο χιτώνα. Τώρα ή μορφή της γυναίκας ήτο σαν τη θαυμασία μορφή μιας εθνικής θεάς, και τα μάτια τοί νέου έλαμπαν από λαγνεία.

Και άκολούθησε το νέο σιγάλα και του άγγιξε το χέρι και Τού είπε:

—Γιατι φκολουθείς τη γυναίκα αυτή και τη βλέπεις έτσι;

Και ο νέος εστράφη και Τόν άνεγνώρισε και Τού είπε:

—'Αλλά ήμουν τυφλός μια φορά και μου έθεσες το φως μου. Σε τί άλλο μπορώ να κυττάω;

Και εστράφησε μπροστά και άγγιξε της γυναίκας τη χροματιστη περιβολή και της είπε:

—Δέν υπάρχει άλλος δρόμος να άκολουθήσης από το δρόμο τής άμαρτίας;

Και ή γυναίκα εστράφη και Τόν άνεγνώρισε, έμειδισσε και του είπε:

—'Αλλά έσυγγώρησε τα άμαρτήματά μου και ο δρόμος αυτός είναι ευχάριστος.

Και έβγήκε 'Εκείνος έξω από την πόλι.

Και όταν προσέπερσε την πόλι, είδε να κάθεται στην άκρη του δρόμου ένα νέο να κλαίη.

Κι' διηρτύθη τον πρός αυτόν και άγγιξε της μακρούς μπούχλης των μαλλιών του και του είπε:

—Γιατι κλαίς;

Και ο νέος εστράφη και εκύτταε προς τα έπ' ου και Τόν άνεγνώρισε και Τού άπήτησε:

—'Αλλά ήμουν νεκρός κάποτε και με άνάστησες από τόν τάφο. Τί άλλο πρέπει να κάνω ή να κλαίω; OSCAR WILDE

ΞΕΝΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Η ΑΤΙΜΗ

Κατατρομαχμένος από τη μοίρα τραβούσα τον άτ. λειωτο δρόμο του μαρτυρίου της ζωής. Μά έαφνου ένα απομνημόνιο μιας άνοιξιατικής ήλιόλουστης ήμέρας, βρήμης έμπρός μου και με τη γ' οικεία της φωνή μου λέγει:

—Γιά που τρεβάς δυστυχισμένος; 'Ελα μαζί μου! 'Ελα να σε έδηγήσω στο μυστικό περιβάλλο του έρωτα, γιατί κι' εγώ ήθελα ν' αλλάξω την άστοργη αυτή ζωή. Τη πιστεύω! Σάν ναυαγός που άπλώνη τα χέρια του, στο βράχο για νάρη σωτηρία από τ' άφριμένα κύματα. Δέν ήξερα πώς στη καρδιά της έτρεφε φερίδια φρικτακά, τη νόμιζε μικρή άσιπλη περιήνη, σαν το μπουμπούκι άνοιξιατικής τριανταφυλλιάς και σαν το πουλί που πρωτοπετάει από τη φωλιά του, με την άπειρη τρέλλα για νά ζήση κι' αυτό μια ζω., που θα την σκοπούσε μέσα στη νύχτα με την όμορφιά της και ν' άνασταίνη χίλια χρόνια σ' ένα πρωινό της έβνημια. Κι' όμως ήταν βουτηγμένη στο βέρβερο. Κρουσέρι, Δεκέμβριος 1924 Νίκος Γκιβάκος

Αι συνδρομαί της «Σφαιρας» παραμένουν όπως ήσαν και όταν το φύλλον έπωλείτο μία δραχμή.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

'Απαντήσεις διά τής «Σφαιρας» αρ. 10 έκαστου. Δι' ιδιαιτέρας άπαντησεις αρ. 20.

ΜΙΝΑΝ. Π., Σόρον: Μέλλον ούχι ειρηνικώτερον του παρόντος. Είχατε και έχετε πολλές περιπέτειας εις την ζωή σας ώστε είναι άδύνατον ν' άλλάγητε των επιδράσεων των. 'Ο νέος εκείνος δει έπιστρέψη εις Σόρον, άλλ' όχι διά σας. 'Η καρδιά του είναι πλέον άφωτισμένη εις άλλην.

ΑΠΗΛΙΣΜΕΝΗΝ ΨΥΧΗΝ, Λεσκάδα: Το μέλλον σας ποιό ζοφερόν. Τά όσυχνάματά σας θα εξακολουθήσουν. Είθετε άπεροβολικά άφελής και πίπτετε έκδοτοτε θύμα των πονηρών και των μωσώντων ήμās.

Μ. Χ., Λαοσύνιον: Από τήν άγάπην μηπεριμένετε καρμίων άναυλοσύνων. Συνεδέχθητε με πρόσωπον το όποιον, λόγω κακής μορφώσεως, δέν θα δυνήθη νά εκτίμηση τά αίσθηματά σας. Δέν θα συνδέθητε με το πρόσωπον που σκέπτεται δ' πικρίας σας. 'Η συνεργασία με τόν γαμηρόν σας θα εξακολουθήση. Τούτο, άλλως τε, είναι και ή μόνη λύσις. Είς τας 'Αθήνας δέν θα μεταβήτε. Συνοικέσιον τής άδελφής δέν διαβλέπω, άλλά και δέν σας σονιστώ νά επιμένετε όσον άφορώ το πρόσωπον εκείνου.

Δ. Γ., Λαοσύνιον: Είς τόν έρωτα άπογορευτέσις θλιβερά σας άναμύνον. 'Ο άδελφός σας θα φύγη, σεις όμως δέν θα τόν άκολουθήσετε.

Ν. Η. Σ., Θεσσαλονίκην: Γάμος άδελφού σας κατά το τελευταίον τέταρτον τής σελήνης του μηνός 'Ιουνίου. Μέλλον ιδιόκων σας σκωθωρόν και πλήρες οικονομικόν σιενωχωρόν. Πολλά κακά βάσεις σας έκαμαν οι άλλοι νά θεώσετε διά το μέλλον σας.

ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΟΝ, 'Ιωάννινα: Διά το μη σας άπαντήσω εκ νέου τούτο σημαίνει ότι δέν ειχα νά σας πω τίποτε περισσότερον. Κατ' ιδίαν άστυγώς δέν συνειθίζω νά δέχομαι. Δι' όλα τα άλλα δέν έχω καμμίαν άπόπειαν νά σας δώσω.

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΝ, Καοδίσιον: Δέν θα άδωώθητε άστυγώς. 'Η μοίρα σας άστροποι πάντα για σας!

ΜΑΡ. Π., Θεσσαλονίκην: Μόνη αίτια ή κακή συμπεριφορά σας δέν αγαπήσθε πλέον. Δέν θα σοναντήθητε. Προσπαθήστε να τελειώση το σονοικέσιον με το άτομον εκείνο. 'Ο γάμος σεις θα σας σώση.

ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΝ ΚΟΡΪΑΙΟΠΟΥΛΑΝ: Ταξείδιον δέν διαβλέπω προς το παρόν. Πολλά εμπόδια δέν άφινουν κάποιον σονοικέσιον να τελειώση αίσωά. 'Ο έρωας σας θα έχη ως άποτέλεσμα μίαν μεγάλην οικογενειακήν άνωμαλίαν. Τιποτε άλλο.

ΧΑΜΕΝΗΝ ΕΛΠΙΔΑ: Σας συμβουλεύω φιλικάτα να προσπαθήσετε να λησμονήσετε τόν Δ. 'Ο άνθρωπος αυτός δέν έπλάσθη για σας. Λησμονήσατέ τον. Αιτή είναι ή μόνη λύσις.

'Αγριολούσοδ, δέν παρίσταται άνάγκη να σας άπαντήσω ιδιαιτέρως. Τιποτε άλλο δέν έχω νά πώ. 'Ις προς τήν έπιστολήν θα φρονήσω να τήν εύρω.

Φωτ. 'Αντων., θα σας άπαντήσω ιδιαιτέρως. 'Ιδιώδη, άν προσέξει εις το προσηγόμενον φύλλον θα μορφέσετε να όπτε γόπε θα έλθη ή σιριά σας. Κ. Π. Φ. Τα αυτά και δι' εσάς. Μπολεβίκον Παγγαίου με τήν εισιδή. Θ' άπατήσω διά τής «Σφαιρας» κατά σειράν πάντε της και εις τας έπιστολάς των δίδων και κυρίως: 'Εμπορικη Αεωνόρας, Δ. Κ. Π. Δο. Έβαιοθήτης, Γιάννη 'Ηλιοβασιλά, Μυσοτίου, 'Απογοιτεμύνης, Πέλ, 'Ικαρίας, Οθρανοζώστου.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

'Ελήφθησαν αι γνώμαι διά τόν 'Ελευθέρον Γάμον των κυριών και δεσποινίδων: Νεκρολούλουδου, Αήδας, Μήμη Σκρούτσου, Γιάννη Καραμπαλή, 'Ιωάννας Καραβαλλά, Σμιθ, Βούλας, Δημ. Λιακοπούλου Φοβού Δελιού, Χορταριαμένου Τάπου, Θρασύβ. Φρυδιά.

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

'Ενας μικρός μαθητάκος παρακολούθη μίαν πολύ παιχνιδιάρικην μαθήτριαν κάποιως νά ρίξη μέσα εις τήν όμπρέλλα τής: 'Ενα έρωτικό ραβδάκι.

'Η φράξι Μινόν ρεβράζει μόνη εις τόν κήπον. Τήν πλησιάζει ένας γέρος ζητιάνος και τής ζητά ελεημοσύνη. 'Η φράξι μινόν άπλώνει τα χέρια της και του δίδει ένα νόμισμα. Ο ζητιάνος πλησιάζει: τώρα ακόμη περισσότερον και ψυθίρει εις τήν φράξιαν Μινόν:

—Δέν είμαι ζητιάνος. 'Εχω νά σας δώσω μίαν έπιστολήν εκ μέρους του κ. Γιαννού.

—'Αγαπή τη μου Καικιλία, ο Ροβέρτος είν' ένας νέος άξιαγάπητος. Θα έπιθυμούσα πολύ νά τόν αγαπήσης.

—'Αλλά, θέτα μωρ, δέν υπάρχει τίποτε μεταξύ μας. Τόσες φορές συντηρήθημεν και όμως δέν μου έβρεσε ποτε να καταλάβω...

—'Εχαις άδικο. 'Ο Ροβέρτος είναι τόσον θαλός... Μόνον να σου γράψω μισοί...!

—Τούλαχιστον άς μου γράψη... Έυχαριστως θα τού άπαντήσω...

—Δουπόν, πάρε αυτό το γράμμα, διαβασί το και δώσε μου τήν άπαντητήν σου

Είς το ρετιωράν: Το γκαρσόνι.—'Ο κύριος τι θα πάρη; 'Ο σούζυος.—Μιά όμλεττα...

Το γκαρσόν.—Και ή κυρία; 'Η σούζυος.—Γουρνέπολυ φητό...

Το γκαρσόν.—(Είς τ' αυτί της σούζυου). 'Ο διπλάνος κύριος θέλει νά σας γνωρίση...

'Η σούζυος.—Καλά. Άδριο σίς δέκα; 'Ο σούζυος.—Τι άδριο σίς δέκα;

'Η σούζυος.—Θα περάση από το σπύτι ο μικρός να τού δώσω κάτι γραμματόσημα.

Είς το σπύτι. 'Η σούζυος.—'Αρχήσε πολύ, Κώστα. 'Ο σούζυος.—Ναι, με καθυστερήσανε έκαιτες ο Μπιτλής. Είχε νά μου δώση ένα γράμμα για σένα. Παρτο.

'Η σούζυος.—Μερα. Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΑΝΑΤΙΣ ΛΟΓΙΑ

Χριστούγεννα, αγαπημένη μου, κι' όλοι κρατούν λουλούδια για το ετυμωμένο τους σπιτάκι κι' όλοι έχουν φυλαχμένα στην καρδιά χαριστίνα γλυκόλογα για να πούν στους αγαπημένους των. 'Ολοι κάποιον έχουν που θα τους ευχήθη, κάποιον έχουν που να τους δώση ένα λουλούδι, που θα τους χαρίση ένα χαμόγελο, που θα τους προσέξη ένα φιλή την ώρα τής χαρμυνης που θα χτυπούν χαρμόσυνα τα σήμαντρα κι' οι όφρανοι θ' άνοιγουν για νά σκορπίσουν σ' όλους το φως και την παρηγορία.

Μόνος εγώ, με ζαλισμένο το μυαλό από τες πένθιμες σκέψεις, μόνος εγώ, σακατεμένος από την άγωνία των ήμερών αυτών, παλεώνοντας για να σώσω τα άδύνατα, μόνος εγώ δέν βλέπω γάμο μου κανένα, δέν έχω κανένα να με φιλήση, δέ θέλω νάχω κανένα άλλον από σένα... Κι' όμως τώρα πεία δέν έχω ούτε δέσνα.

Τι φοβερή ή σημερινή μου μοναχιά! Δέν αισθάνομαι τόν θεό μέσα μου. Πουθενά δέν βλέπω φως. Κι' όμως άγωνίζομαι, άγωνίζομαι και λυώνω μέσα στην τρομερή πάλη, παρεξηγημένος, άδικημένος, μόνος, χωρίς άγάπη, ναι, και χωρίς άγάπη.

Όμως και με τη φοβερή αυτή μοναχία που κάθεται στην ψυχή μου δέν νοιώθω άκόμα τόν εαυτό μου νικημένο και ποτέ δέν θα τόν νοιώσω νικημένο όσο σ' άγαπώ, όσο τήν άγάπη μου τήν τρέφει ή πεποιθήσις ότι γεννήθηκε ο ένας για τόν άλλο.

Όμως τι να σου ευχήθω για τήν σημερινή γιορτή; 'Αν ήξερα πώς θα μπορούσες να ευτυχίσης χωρίς έμένα θα σου ευχόμουν μία τέτοια εύτυχία. 'Αλλά δέν το εύρω, δέν σε βλέπω για να μου πής. Πέ μου το λοιπόν, πε μου το... κι' εγώ θα σ' αγαπώ πάντα και τήν ώρα που θ' άνοιξουν οι όφρανοι και ο ίδιος ο θεός θα φανερωθη στους ανθρώπους, μόνον για σένα θα τού μιλήσω, μόνον για σένα....

ΕΠΕΡΟΣ

'Η συνέχεια του μυθιστορήματος «Σ' ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ» εις το προσεχές.

Αι συνδρομαί της «Σφαιρας» παραμένουν όπως ήσαν και όταν το φύλλον έπωλείτο μία δραχμή.

ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τόν καιρό που δέ δούλευαν οι άδυστάδες, πήγαινα και μάζωνα κλαδιά άπ' το Ρομαιοβίλ, το σαμαράκι εις ένέργειαν, και έφτιανα το ψητό μου σε μία κόψη των σφαγιών. Κακοηγόνταν, είν' ή άληθεια, μα είχα τούλάχιστον έσσι ποικιλία στο φαγητό μου

—Και τ' όνομά σου; πώς σ' έλεγαν; είπεν ο 'Αρθούρος

—Τά μαλλιά μου, ήταν πείο άνοιχτόξανθα από τώρα, τά μάτια μου πάντοτε κόκκινα γι' αυτό με λέγουνε 'Αλμπινο. Οι 'Αλμπινοι είναι τ' άσπρα κουνέλια των ανθρώπων, και έχουν μάτια κόκκινα, έπρόσθεσε με βαρύτητα ο Ντομένικο έν είδει παρενθέσεως φυσιολογική.

—Και τά γονικά σου, ή φαμίλια σου;

—Τα γονικά μου; Καθόντουσαν εκεί που καθόταν και ή Ζοζέττα. 'Ο τόπος που γεννήθηκα; ο δρόμος κοντά σε κάποιο γατάκι.

—'Αναθεμάτισε τη μάνα σου και τόν πατέρα σου που σε παράτησαν;

—Αυτό σε τι θα μ' όφελούσε!... Μα τέλος πάντων μου παίζαν και ο παινίδι που μ' έφεραν στον κόσμο... Τούλάχιστον, εκείνος που πού είν' ψηλά, νάνανε τους φτωχούς να μην έχουν ούτε κρύο, ούτε πείνα, ούτε δίψα, τίποτε δέν θα τόν κόστιζε, και τίποτε δέν θα κόστιζε και στείς φτωχούς να ήναι τίμιοι.

—Πείναςσε, κρύωσσε, και δέν ε' λειψω, Ντομένικο;

—'Οχι! και που είχα τραβήξει φτώχεια!... Κάποτε δυο μέρες είανα τή γελώνα (έμεινα νησιώκος)... Και ός τόσο! δέν έκλεψα.

—Φοβόσθη τή φυλακή;

—Κορειδέυεις! είπεν ο Ντομένικο άνασκακόνους τους όμους και γελών ήχησως. Δες και δέν έκλεβα φουά από φόβο «μπα και μου δώσουν φουά»;... 'Τίμος φορούσα τής πείνας; κλέφτη θα μ' έτρεφαν στη φυλακή!... 'Οχι, δέν έκλεψα γιατί... γιατί... τέλος πάντων γιατί δά μουθε σιανού νού να κλέψω.

Αυτή ή πράγματι όφρα άπάντησις, τής όποιος ο Ντομένικο δέν ήννόησε τήν βαρύτητα, έξέπληξε βαθέος τόν 'Αρθούρο.

'Ησθάνθη ότι ο πτωχός που έμεινε τίμιος έν μέσο των σκληροτέρων στερήσεων ή: ο διπλόσιος άξιως σεβασμόν, άφού ή τιμωρία του έγκληματος ήδύνατο ν' άποβή εις αυτόν άσφαλές πόρος ζωής.

'Ο 'Αρθούρος άπλωσε το χέρι εις τόν δυστυχή αγριάνθρωπον του πολιτισμού, τόν όποιον ή δυστυχία δέν είχε διαφείρει εξ ολοκλήρου!

'Ο Ντομένικο παρετήρησε τόν άμφοτέρωτά του με έ πλην, ηγεδόν με σεβασμόν μόλις έτόλμησε να έγγισή, το χέρι που τού άπλωνε

Προησθάνθη ότι μεταξύ αυτού και του 'Αρθούρου υπήρχε άβυσσος.

—Καλά, καλλά! τού είπεν ο 'Αρθούρος έχεις άκόμη καρδιά και τιμή!

—Μά τήν πίστη μου! δέν ξέρω, είπεν ο Ντομένικο με συγκίνηση, μα αυτά που μου λές... βλέπεις... τέτοια ποτέ δέν τα αισθάνθηκα... Μα, τί θέλεις, τί γυρεύεις... Εκείνες οι γροθιές που πέφταν χαλάς, και ύστερα το τραπέζι που μου κάνεις... και αυτά τά λόγια που μοι λές... Σώνουν αυτά ένας θάνατος θα μής χαρίση, ο Ντομένικο εινε για πάντα δικός σου. ('Ακολουθεί)

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΦΙΛΑΜ

Χριστούγεννα

Φέτος, Χριστέ, μου καταβής στη γη, κυρίως να μην έλθης στη 'Αθήνα, γιατί άν δέν πεθάνης άπ' τή δίψα σου θα πάθης άσφαεια άπ' τή βενζίνα. Δέν συλλογίζεσαι και τ' άλλο:

—Πού θα γεννηθής και που θα στεγασθής; μ' αυτό το κρύο; Θα πής στη φάτη σου; 'Αλλά τή φάτη σου, Χριστέ, τήν κάναν τροπευτικό γραφείο.

18 Δεκεμβρίου

Αυτή ή μέρα είν' ή μέρα των φτωχών και δίνει ο καθένας ό τι θέλει, ο 'Εμπειρίκος δίνει ένα φασκόμιλο, ο Εύταξιας δίνει ένα καρβέλι. Είμαι φτωχός κ' εγώ, έχω και έρωτα και μέσ' στα στήθια μου μεγάλο πόνο, όμως για τήν ήμερα δέν με μέλει έντελός με μέλει για τή νύχτα μόνο. Σδ—

Παλιά Τραγούδια

ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

'Ηρθε στη γη, μα πάλι να κηρύξει, 'Ο ταπεινός κι' ο σκλάβος νά δησθή. 'Ηρθε στη γη, τόν τύραννο νά ρίξει Κι' ο δούτοχος παρηγορία νά βρή. Τους οφρανοφύς ήρθε σ' έμάς νά σείξει. Και νά μας φέρης μπρός στο Δικαστή.

'Ηρθε στη γη τή δύναμη νά δέξει. Και τάχο θάρρος στον πολεμιστή. 'Η πάλι άρχίζει, που πιά δέν τελειώνει. Από κάτω στη σημαία σου, ως τώρα Κάθε πιστός πολεμιστής προβαίνει.

Κι' άπ' τή θούλα, που τή γη λυτρώνει Κι' άπ' τήν 'Αγάπη, πάντα, άπ' τήν ώρα σώρα, Τη λυτρωτή λαμπρότητα προσμένει!

ΟΙ ΜΑΓΟΙ

Οι μάγοι που τήν άλήθεια ολη μέρα Γυρδούν και τή νύχτα δέν κλειδών μάτι 'Αστρο καινοσκόπο βλέπουν στον αίθέρα. Και σε θεό άγροκούν μέσα τους κάτι. Κοιφού στον Χάρου τήν άγρια φεβέρα, Πά έβωχε άπ' τή γη τήν χαρά κ' άκράτες Σελωσμένο τού 'Οραίου τόν Πατέρα.

Τάστρο άκολουθούν μέσ' τα οφρανια πλάτη. Ξάφνου, θωροδνε τήν Ταπεινοσύνη. Και παναρώνα τών 'Αγγέλων πλήθη, Τά θεια παλίτια της ψυχής νά χείζουν. Και σ' άποκόσμο φως που περιχύνει. Τη σπηλιά με τή φάτη που γεννήθη, Οι σοφοί θαμνωμένοι γονατίζουν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

Κατόνιν το βίρος που μου πιέζει το στήθος αυτή τη στιγμή θά φύγη, θά μπορέσω νά συγχωρήσω τήν 'Ελλη και νά τήν νυμφεύθω.

—'Αδύνατον, Μάριε.

—'Αδύνατον; 'Αλλά για σένα. —Γιά μένα; Για μένα τίποτε. Για σένα... 'Όταν ή 'Ελλη θά καταλάβη ότι την έβίασες κατ' αυτόν τόν τρόπον έβρισε τί θ' άποφασίση; Νά μη σάς ξαναειδή πεία; Αυτό που σκέπτεσαι να κάνωμς, Μάριε, μοιάζει με ιεροσυλία. Τά μυστικά μιας καρδιάς είναι ίερά όπως και το δικαιοκίτηρον.

—Τά κατόνιν τά κανονίζω εγώ. Δέγεσαι έσού να τήν ύπνωτίσης;

—Τό άποτέλεσμα, Μάριε, για σένα θα είναι δέσφθιον.

—'Οχι, πέσ μου μόνον άν δέγεσαι.

—Θά πάω, είπεν άποφασιστικά ο 'Ανδρέας. Θά πάω άλλα συ τί θα γίνης, δυστυχημένο παιδί; 'Εκβιάσεις τα πράγματα. 'Η λύσις μπορούσε να ήτο φυσικοτέρα.

—Πότε θεί πής; ήρώτησεν ο Μάριος.

—Άυριο το άπόγευμα.

Και οι δύο φίλοι έχορσίθησαν, ο μόν 'Ανδρέας άφού ύποσχέθη τόν Μάριον ότι θα άποσπάση πάσα θυσία τόν φοβερόν μυστικόν από τήν 'Ελλη, ο δέ Μάριος άφού έβραίσωσε τόν φίλον του ότι δέν θα έπαρεμνεύετο έναντίον του όσο δήποτε κακό και άν ήτο το άποτέλεσμα του πρακτισμού της.

Τήν άλλη μέρα το βράδυ ο Μάριος με μεγάλη άνυπομονήσια έπεριμενε στο σπύτι του τόν 'Ανδρέα. 'Εκείνος ήγγισσε κομμάτι και και δέν ήλθε πορά ετάς 10 στο σπύτι του.

—Τά κατάφερες; τού φώναζε ο Μάριος μόλις το είδε. ('Ακολουθεί)

ΚΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

'Είπός αστράφτει σήμερα το δόλιο φτωχικό, σου, δρεξί, κέρι να χαρώ, Θεούλη, μου Σύ δέμου, Γελάν οι τοίχοι κάτασπονι το κάθε τίμυ άι στο σπύτι μου χαρμόσυνη ή χαρά φεγγόβολια. Και τί ήμερα σήμερα, γι' κι' ούρα ός τραγούδια.

Μεσοία, τόν άνθρωπο και τόν Θεό' άλήθεια και Θυσία Γιαυτό γελάει το σπύτι μου, γιατί ο κ' φύσι όλη κι' άνταλαλά-σέχαρμονή, καρπάνεζι' όλη ή πόλι. Χριστούγεννα μέρα χαρά, χαράστο φτωχικόμου και στο τραπέζι σήμερα όλο το σπιτικό μου, διώνοντας κάθε συλλογή, μακριά που κάθοντο θ' άντικριστούμ' όλοι μαζί, να ποίμε Καλόχρονο.

Πάτρα: Γιάννης Καραμαλιός

ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ...

('Η Συνέχεια)

—Δέν ξέρεις τί μου συμβαίνει επακριβώς, είπεν ο Μάριος... Και διηγήθη στον φίλο του όλα εκείνα τα θλιβερά γεγονότα, τά όποια τόν ήνάγκασαν ν' άφήση τήν 'Ελλην νά φύγη πικρομένη.

'Ο 'Ανδρέας, άφού τα ήκουσεν όλα με προσοχή, έγρύσιε και είπεν στο Μάριο:

—Τώρα είμαι βέβαιος ότι ή 'Ελλη δέν σ' αγαπούσε πραγματικά.

—'Εγώ έχω διαφορετικην ιδέα.

—'Αλλ' άν σε αγαπούσε θα προτιμούσε να μη σου άποκρίψη το μυστικόν της, όσο φοβερόν και άν ήτο παρά να παύσει νά βλέπεςθα.

—'Ακριβώς εκείδη μ' αγαπά πολύ γι' αυτό ακριβώς δέν μου άπεκάλυψε το μυστικό της, ή άποάλυψις του όποιου τιδ όίσε ποιάς φοβεράς συνεπέιας θα έχη για μās, ίσως και μόνον για μένα.

—Τότε γιατί έπιμένεις; ήρώτησεν ο 'Ανδρέας

—Διότι δέν μου είναι άδύνατον να ζήσω με μία γυναίκα, ή όποια κρατεί ένα μυστικόν που άφορώ έμέ, που άφορώ τήν εύτυχία μου. καταλαβαίνεις;

'Ο 'Ανδρέας έσκέφθη μερικά λεπτά και κατόνιν είπε:

—Θέλεις να δώ τήν 'Ελλη; Νά τήν πείσω να σοί αποκαλύψη τά πάντα; . . .

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Του Pierre Loti

Όλοι συμφωνούσαν όμως ότι και του φόνου και της αυτοκτονίας ένας είναι ο άδουργός. Άλλα ποιος;

Όλοι οι κατοικοκόντες μέσα στην βίλλα της μαμά Περέττ υπερλήθησαν εις λεπτομερστάτην ανάκρισην, εξετάσθη άκόμη και ο Ιαρός Πεσβαλιέν, χωρίς όμως άπ' αυτά όλα να προκύψη έστω και έμ διαφοριστικόν σημείον διά την μυστηριώδη ύπόθεσιν.

Τό πτώμα τού θερμοκλίτου άνηκε εις άνδρα άγνωστον έντελώς εις όλους. Άπέμνε μνον ή Μουγιέττ. Πιθανόν αυτή να τόν ένωρίζε, άλλ' ήτο ήδη νεκρά και δέν ήδύνατο να όμλήσει.

Νά μεταφρασθούν και τά δύο πτώματα εις τό Άνωκομίον, διάταξεν ό Εισαγγελεύς. Άπό την νεκροψίαν κάτι μπορεί να ώφεληθούμε. Η μαμά Περέττ έβγαλε μιά σπαρακτική κραυγή.

Ά, όχι αυτό δέν θα γίνη ποτέ. Δέν θ' άφήσω τό παιδί μου να μού τό πεθάνετε άλλη μιά φορά. Θα τό κρατήσω έδώ έστω και διά τής βίας.

Ό Εισαγγελεύς έπέμνε και ένω ό άστυνομικοί κατεγίνοντο να μεταφέρουν τό πτώμα τού θερμοκλίτου, οι άλλοι προσπαθούσαν να πείσουν την μαμά Περέττ να πάσιν παρεμβάλλουσα δυσχερείας εις τό έργον τής ανακρίσεως.

Αίφνης ό άστυνόμος, ό οποίος ειχε κατέβει έν τώ μεταξύ εις τό θερμοκλίτιον διά να επιστατήση εις την μεταφοράν τού πτώματος, έφάνη έπιστρέφον βιαστικός μέσα εις τό σαλόνι, όπου εθίσκοντο άκόμη οι άλλοι και παρεκάλει τον Εισαγγελέα να του όμιλήση ιδιαίτερος. Άνεχώρησαν και οι δύο σ' ένα άλλο δωμάτιον και ένω ό άστυνόμος, τό όποιου τό πρόσωπον ήτοχος φωτιζόμενον από έλπίδας, έδειξε στον Εισαγγελέα ένα μικρό χρυσό κουμπι τού μαυκιετιού, τό όποιον ευρέθη κοντά εις τό πτώμα τού θερμοκλίτου.

Έξηλάσαμεν, ειπεν ό άστυνόμος, να μαυκίετα τού θύματος. Τό κουμπι δέν άνήκει εις αυτόν. Φυλάξατέ τό. Πιθανώς να μός χρησιμεύση ως οδηγός διά ν' άνευρωμεν την λύσιν του μυστηριώδους αυτού αίνιγματος.

Πρό παντός, άπήνησεν ό Εισαγγελεύς, πρέπει να μάθωμε ποιόν έμειναν χθές μέσα εις τό θερμοκλίτιον.

Έκλήθη ό κηπουρός ό όποιος κατέθεσεν ότι καθ' όλην την χθεσινήν ήμέραν μόνον αυτός ειχε έπισκεφθή τό θερμοκλίτιον... κανείς άλλος...

Την σ' γμηνέκινην επενέβη ή μικρά Φλώρα ή όποία ειχε παρακολουθήσει την συνδιάλεξιν κηπουρού και Εισαγγελέως...

Έξωτός, ειπε στον κηπουρό. Χθές τό βράδι έζητησε να έπισκεφθή τό θερμοκλίτιον και ό Ιατρός Πεσβαλιέν.

Δέν τόν είδα έγώ, άπήνησεν κάπως τρομαγμένος ό κηπουρός.

Δέν έχει σημασίαν τούτο, ειπεν ό Εισαγγελεύς. Πώς κατέβη εις τό θερμοκλίτιον ό Ιατρός;

Χθές τό βράδυ τόν είχαμε συντροφιά, ειπεν ή μαμά Περέττ. Άλλά δέν ένθυμούμαι να έλειψε διόλου.

Πώς δέν έλειψε, ειπε παρεμβαίνουσα πάλη ή μικρά Φλώρα. Την στιγμήν πού μάς άφησε για να πάη στη τραπέζαρια να πάρη τά χαρτιά...

Τό θυμολογία αυτό, έκαμεν ή μαμά Περέττ. Μάς έφερε τά χαρτιά για να παίξουμε μακαρά...

Άλλά προτού πάρη τά χαρτιά έπέρασεν πρώτα από τό θερμοκλίτιον, ειπεν ή μικρά Φλώρα...

Τόν είδατε; — Τόν είδα...

Ό Εισαγγελεύς άντήλασεν άδιόρατον νεύμα με τόν άστυνόμον...

Όθλω να μιλήσω ιδιαίτερος με τόν Ιατρόν, ειπεν ό Εισαγγελεύς.

Μπορεί να γεννηθή ύποψία γ' αυτόν τόν άνωροπον; άνεχώρησεν ή μαμά Περέττ. Κόμης Εισαγγελέτ, προσέειπε.

Την έζητησεν, έγύρισεν όλα τά δωμάτια, έμπήκαν εις τό άναγνώστηριον πέντ' έξη φορές, άλλα δέν τόν βρήκαν πουθενά.

Η κατάπληξις έξωγραφισθή εις όλων τά πρόσωπα.

Γνωρίζετε αυτό τό κουμπι; ήρώτησεν την μαμά Περέττ ό Εισαγγελεύς.

Όχι, άπήνησεν εκείνη με όλονέν αυξανόμενην συγκίνησιν.

Τό γνωρίζω έγώ, έφώναξεν ή μικρά Φλώρα...

Σεις;

Μάλιστα. Ειπε τό κουμπι τού Ιατρού. Ειπε ζειγώς τέτοια κουμπιά τ' αγοράσαμε μαζί με την Μουγιέττ και τά χαρίσαμε στο γιατρό την ήμέρα τής εορτής του.

Ένας χωροφύλαξ την στιγμήν εκείνην είδοποίησε τον Εισαγγελέα ότι ό Ιατρός Πεσβαλιέν εν ευρέθη νεκρός μέσα εις τό Ιπποστάσιον και ότι εις μίαν τσέπην του ζεκέ του ευρέθη μιά επιστολή προς την μαμά Περέττ.

Την επιστολήν αυτήν ό χωροφύλαξ παρέδωκε στον Εισαγγελέα, ό όποιος, έν τώ μέσω τής ταραχής όλων, την άνέγνωσεν. Η επιστολή έγραφε:

Φίλη μου,

Χθές τό βράδυ έντός δέκα λεπτόν έφώνεσα μέσα εις τό θερμοκλίτιον έναν άνθρωπον, έναν άνδρα, ό όποιος έπερίμενε μέσα εκεί την άκατημένην μας Μουγιέττ δήθεν ότι θα έκαυνοθετούσαν μαζί μίαν άπαγωγίην, προς τόν σκοπόν όμως όπωσ την φονεύσει διά να τής αφαιρέση τά πολύτιμα δακτυλίδια της. Ό άνθρωπος αυτός άνήκεν εις μίαν μεγάλην λοποδοτικήν σπειραν.

Όλα τά έιαθα κατά τόχην και άπεφάσισα να σώσω την κόρην σας φονεύον τόν κακούργον. Τόν εκτόπησα μέσα στο στήθος με περίστροφον και εύτυχώς τόν εκτόπησα καλά. Όταν όμως την άλλην ήμέραν, πιεσθείς από τόν Εισαγγελέα, κατέβην στο θερμοκλίτιον διά να εξετάσω τό πτώμα, έφρικίσασ. Ό άνθρωπος εκείνος πού ειχε σχεδιάσει την καταστροφήν τής κόρης σας, ήτο ό γυιός μου, ό γυιός μου ό Φρανσουά. Δέν μπορούσα πλέον να κρατηθώ στη ζωή. Μιά διπλή άτιμία με έδάρανε. Και πτόκοτόνησα. Όσον άφορξ την Μουγιέττ δέν ήτοκόνησεν, όπωσ φευδώς σας είχα δεσβαιώσει, άλλ' έδολοφώνηθη μίαν ώραν μετά τόν θάνατον του υιού μου από τόν άρχηγόν τής σπείρας, ό όποιος από ένωρίς ειχεν εισηχώρησει και ειχε κρυφθή εις τό πρόσιον σαλόνι. Μέσα εις τό ποστοφύλι μου θα βρήτε ένα σχετικό σημείωμα, τό όποιον ειχε δοθή στο γυιό μου από τόν άρχηγό τής σπείρας δύο ήμέρας πρό τόν γενοντόν.

Ιατρός Πεσβαλιέν

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Πολύ ψηλά από τόν κόσμο, άπάνω στην κορφή τού βουνού, κρυμμένο μες τά σύννεφα και σαν κρημασμένο άπ' τόν ουρανό, ήτο τό μοναστήρι. Κάτω από τό χωριό, τίς ώρες πού άράωναν τά σύννεφα, φαινόταν σαν μιά γαλήνια γωνιά τού παραδείσου πού στεκόταν, στο πέραςμά τους, οι άγγελιοι να ξαποστάσουν από τά φετυρογίματα τους μέσα στο γαλανό αίθερα. Πόσο μακριά φαινόταν τό άγιασμένο αυτό μέρος από τά πάθη τών άνηθρώπων.

Τίς παραμονές τών Χριστουγέννων βρέθηκα εκεί άπάνω. Μού χρειάστηκε να μελετήσω μερικά παλιά χειρόγραφα. πού ήσαν στη βιβλιοθήκη του, και μ' ένα γράμμα του δεσποτή ό ήγούμενος μουδούσε την άδεια να μείνω λίγες μέρες.

Στους τοίχους τούς μαυρισμένους από τίς βροχές άνοίγονταν ψηλά μερικά τοξωτά παράθυρα. Πίσω από τά τζάμια τους είδα τίς τρυχωτές μορφές τών καλογέρων να κυττάζουν με περιέργεια τόν άγνωστο πού πήγαινε να ταράξη την ήρεμία τους. Ένας καλόγερος ως τριάντα χρόνων μ' άνοιξε τί βαρεία πόρτα και με άδήγησε στον ήγούμενον.

Έκτός τού άέρα πού θορυβούσε στις αυλές και τους διαδρόμους, κανένας άλλος ήχος δέν άκούοταν τριγύρω. Μιά σιωπή βαθεία και νεκρική βασιλεύε παντού.

Ό ήγούμενος με δέχτηκε στο κελλί του, ένα είδος ασητερού σαλονιού, με εικόνες άγιων στους τοίχους, σταυρούς, δυό παλιά κομιά, δυό καναπέδες παλαιούς με κινητά υαελίάρια, δυό πολυθρόνες άνιγντες, πού θύχαν ήλικία τουλάχιστον 150 χρόνων, και μερικώς ξύλινες καρέκλες με μεξιλισάκια. Κοντά στο τζάκι ό ήγούμενος κρατούσε κάποιο βιβλίο, πού τόκλεισε άμέσως μόλις μπήκα. Άκουσε

την παράκλησί μου, διάβαζε πού τό γράμμα του δεσποτή και άφού μούκανε τίς πρόχειρες περιποιήσεις, έδωκε διαταγή να μού ετοιμάσουν ένα ώμισμένο κελλί.

Ό καλόγερος πού άνέλαβη να μ' άδηγήσει, ένας έξηνατάρης με μακριά γένεια και μαύρα ζωηρά μάτια, άμα μπήκαμε στο κελλί μου, κύταζε γύρω του, σαν κάμια να ζήτούσε.

Τά πράγματά σας; μού έπτε.

Τούδειξα ένα βαλιτζάκι με λίγα άσπρόροζα, μιά φαίνεται δέν έμεινε Ικανοποιημένος. Φάνηκε λίγο διαταχτικός, λίγο ταραγμένος και επί τέλους ρώτησε:

Για τροφή φροντίσατε;

Είχα την άπειρία να μη ρωτήσω πρωτίτερα και τότε μονάχα έμαθα πώς τό μοναστήρι δέν ήταν «κοινόβιο» και ό επισκέπτης έπρεπε νάχη μαζί του και τροφή. Όσοδούποιε ό καλόγερος μού υπέδειξε πώς τό βράδυ εκείνο ίσως θα με φιλοξένηση στο τραπέζι του «ό άγιος ήγούμενος».

Την άδηγή όμως άόρη ή κυρά Βγενούλα πού μάς φέρνει τά ψώνια, κάθε μέρα, και μπορείτε να τής παραγγείλετε.

Έτσι κι έγινε. Τό βράδυ (πού βράδυ; στις 6 ώρες) φάγαμε με τόν ήγούμενον και στις 8 ήλουσα στο κελλί μου. Αισθανόμενον άλήθεια τή μακαριότητα τής μοναχίας, κάτι τό άπόκοσμο και τό ουράνιο. Νόμιμα πώς ό κόσμος ήταν πολύ μακριά από μένα και δοκίμαζα ένα είδος καινούργιας ζωής πού ειχε κάποια όμοιότητα μ' ένα θελκτικό θάνατο.

Στις 9 ήμουν στο κρεβάτι και με τή θαλπωρή τού μικρού τζακιού δέν άργησα να κοιμηθώ. Έάφρου μέσα στον ύπνο μου άκουσα ένα κρότο σέ ξύλο. Άναψα τό κίτρινον κερι, πού ήταν σ' ένα τραπέζι πλάι στο κρεβάτι μου και είδα τό ρολόι. Η ώρα ήταν 2 1/2.

Θυμήθηκα τότε πώς χτυπούσε τό «σημαντρο» για τόν όρθρο. Και άποράσισα να συμμορφωθώ κι' έγώ με την καλογερική ζωή, και να πάω στην εκκλησιά.

Ειχε άληθινά πολύ μυστήριο ή νυχτερίνη εκείνη άκούουθιά. Η εκκλησία μόλις φωτιζόνταν από λίγες λαμπράδες. Γύρω καμιά δεκαριά καλόγεροι—δέν ήταν στο μοναστήρι περισσότεροι—έφελαν, διάβαζαν τροπάρια ή παρακολουθούσαν με σταυροκόπημα την άκούουθιά. Μετά τόν όρθρο άρχισε ή λειτουργία, όπου κατά τίς 6 τό πρωί άνοιξε μιά πλαγινή πόρτα και μπήκε μιά γυναικία ήλικιωμένη. Ήταν ή κυρά Βγενούλα. Η μου η γυναικία πού ειχε είσοδο στο μοναστήρι, άν και οι κανονισμοί του δέν ήσαν τόσο αυστηροί σ' αυτό τό ζήτημα.

Άπόγευμα πάλι ό έσπρινός, τή νύχτα τό άπόδειπνο κι' έτσι περνούσαν οι παραμονές τών Χριστουγέννων, ως πού έφτασε και ή μεγάλη γιορτή.

Στις 2 1/2 δέ χτύπησε πιά τό σήμαντρο. Χτύπησαν τώρα οι καμπάνες. Οι καλόγεροι φέρεσαν τά γιορτινά τους και οι παπάδες τά χρυσά τους άμφια. Η τελετή έδειχνε μιά προσπάθεια να φανή πανηγυρική, με εκτός από τά άμφια κι' άπό τής πολυελαίου, πού άναψαν όλα τ' άλλα έμειναν να Ιδια. Οι ξεροές μορφές τών καλογέρων, τά άνόρεχτα διαβάσματα, οι γινόφωνες ψαλμοδιές, τά γένεια και μουστάκια και φρύδια βλοσυρά.

Στις 6 ώρες έστριξε ή πόρτα. Θα ήταν ή κυρά Βγενούλα. Στάθηκαν όλοι κι' έγώ μαζί. Μα... δέν ήταν αυτή. Μιά παιδούλα ως 17 χρόνων με ζανθό κεφάλι, με δέμα φεγγερό, με μάτια φλογισμένα μαύρα, με πρόμα άνοιχτόχρωμο και ζωηρό, μπήκε δειλά, έκλειτην πόρτα, έκανε τό σήμα τού σταυρού, άναψε κερι στο «προσκυνητάρι» και στάθηκε λίγο παράμερα. Ήταν ή κόρη τής κυρά Βγενούλας. Η Άγγέλω. Αρρώστια ή μάνα της και για να μη μείνη τό μοναστήρι Χριστουγεννιάτικα χωρίς ψώνια τάφερε ή Άγγέλω.

Η εκκλησιά τότε φωτιζήθηκε πού πολύ. Τά μάτια όλων ζώηρεψαν. Κάποια δύναμη σκορπίστηκε στην θαμπή άτμοσφαιρά. Οι φωνές τών παπάδων έγιναν γλυκύτερες, οι ψαλμοδιές τρυφερότερες, οι εγές και οι μακαρισμοί ευχαριδιώτεροι, ως κι' άκούουθιά ζωονήθηκε,δυνάμωσε, έγινε άληθινά πανηγυρική. Τώρα καταλαβίναμε όλοι πώς ήταν γιορτή. Τώρα τά Χριστούγεννα είχαν τόνο, είχαν χρώμα, είχαν θέληγηρο, είχαν ζωή.

Ναι, εκεί μακριά από τόν κόσμο, πολύ ψηλά, άπάνω στην κορφή τού βουνού, κρυμμένο εις τά σύννεφα και κρημασμένο άπ' τόν ουρανό είναι πάντα τό μοναστήρι.

Φαίνεται από κάτω σαν γαλήνια γωνιά τού παραδείσου. Κι' όμως δέν γίνεται παράδεισος, παρα σαν πατήρ στην πλακόστρωτη αυλή του, με τό άλαφρό τής βάδιμα, μιά παιδούλα με ζανθό κεφάλι, με δέμα φεγγερό και με φλογισμένα μαύρα μάτια.

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΑΡΙΣΤ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΛΗΣΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

— Ω! πανάθεμά σας! έβρηξ ό Μαρής. Με βαράτε γιατί δέν ήμπορώ να βαρύνω. Μά έννοια σας. Θάδρη κι' ή σση δική μου. Και έτραπάη εις φυγήν, ύβριδώς, καταδικασμένος, πυροβολούμενος. Έξε προς τό μέρος τής εκκλησίας, έπήδησεν φράκτιν, εισηλθεν εις τόν μικρόν κηποιότοιας οικίας και υπερπήδησεν έναν τοίχονιποτός ευσέθη ενώπιόν του, έπεσεν εις έστεινόν δρομίκιον, φέροντα προς την έξη. Ό κίνδυνος ό όποιος τόν ήκολούθει πρτε, άίπειλαι αι ό όποιοι έφθαναν μεχρόνιού, οι πυροβολισμοί οι εντόνιμοι η άσπίσας, προς έκφοβισμόν του μάλλον, επέτασαν τους πόδας, τού δεκαπλασιασάς δυνάμεις, τού έτόνασεν την δέλην τής ρής. Ό Μαρής ήτον ό άκυπιδέστερος εν νέαν του χωριού. Άλογο δέν τόνθρηναν Καί διεφυγε.

Ό Μαρής άνεπαύθη όλίγο έπειτα έσηκώθη, έδάγκασεν από λύσσα εις άματος τό χέρι του και ειπεν:

— Άλλοίμονό σας, κακομορές! Έπρεπε να με σκοτώσατε. Δέν τό κατε; Άλλοίμονό σας τόρα! Σάφτε μονάχας τό λάκκο σας και καρτεράτε με.

Και έξηκολούθησε την προόρη άνάβασιν του χωρίς σχεδιον καν εις έν νού, χωρίς σημείον κατευθύνσεως. Έπήγαινε προς την τύχην, πρώτο μισαίον!

Μία άνέλπιστοζήδιας

Μετά τό θορυβώδες έπεισον, τό όποιου ήρως εν ήμέρα χαράς και τής ίχε γίνει ό Μαρής, πάσα διασεκδασιαταμησεν εις τό άναστασθέν χωριόν. Οηριζι δέν ήμπορούσαν να διασεκδασουν πν εν στιγμήν τού δύο από τας καλύτερολογονείας τού χωριού έβυθίσθησαν εις πέξ.

Η οικογένεια τού πατρί ένην μιά μεγάλη οικογένεια, από άδελφούς, έίους, εξαδέλφους, ή όποια, με τό τραγκαστικόν φιλημα εις τό θώριον ύψηθ ή ώραία Φροσουά, έθεωρεί, προσήληνη πλέον, με προσβολήν ή άδελφός θεσελόνετο με αιμα μόνον, άφού ό γάμοσφύλο λήρησεν τής οικογενείας, έθεωρείτόνιτος πλέον, τού Μαρής μετά τό πραξικαί του θεωρηθέντος άναίσιου να γείνη υίός της.

Και ή οικογένεια τού Μαρής έλλου.

Ό Άθανάσιος Μαρής ό πατρός ήρωός τού έπεισοδιού—ήτο ένας άπός πρώτους νοικοκυραίους τού τόπου του. Δρος, σχεδόν πλούσιος, δέν ήρνεϊτο τήθθειαν του εις τούς ένοντας άνάγκην τους. Διέκειτο φιλικώς προς όλους, και προς ήτο καλός. Έδιδεν όταν τού έζητούκαί δέν έζηει να τού τί επιστρέφω δοθέντα, παρά όταν ήτο βέβαιος, ότι μειλότη; του ήτο πλέον εις θέσιν να τό κ' Τόκον δέν έπαυσε ποτέ του, και εις τέλειμένοντας να τόν άποξημιώσουν όπωσδτε, άπήνητα:

— Ό Θεός έμένα μού τάει από άλλο μέρος...

Και πράγματι. Ό Θεός εις παροχάς προς τόν Άθανάσιον Μαρήςάινετο πάντοτε άπειδίς. Και τού έδπάντοσε. Τά δένδρα του έαρποροφούέλουσις, τά σαριά του έπετύγγαναν πιά, τά πρόβατά του έγεννοβολούσαν, ή σμιδή εν γένει τών προϊόντων του άπέβαλλουσα.

Και ήτο εύχαιριστιμέο Άθανάσιος Μαρής. Η γυναικία του; πεθάνει πρό πολλού. Άλλά άποθήσκοιού άήγες δύο παιδιά. Μίαν θυγατέρα, τήγγελησιν, την όποίαν ενύμφευσεν με ένα ήγοντα τού Λιδωρικίου, και τόν Βασίληρι τού όποιού ό γερω-Μαρής έλεγε:

— Νά ό λεβέντης μου. Ίς θ' άποτελειώση ότι θ' άφήσω άτελεθ ένώ σαν πεθάνω. Αυτός θα γείνη κτερος από μένα και θα τό Ιδίητε.

Συνεδέτο δε διά συγγες κατά τό μάλλον και ήτεν στενής πολλούς τών κατοίκων τού χωριού ό Άθισος Μαρής, και οι συγγενείς του αυτού βως δέν ειχον όρεξιν να διασεκδασουν στιγμήν πού ό άρχηγός τής οικογενείας—ως άρχηγός έθεωρείτο ό Άθανάσιος Μς—ειχεν ύποστη τό τρομερότερον δυστύχια να χάση τόν υιόν του.

Αιού ή εις τό χωριόήσιον τού πατρός και τής οικογενείας τουιόδος τού άφρονιού ήτο άδύνατος. Οι συγγενείς τής Φροσουάς, όρισθς ν' άποκλήνουν την προσβολήν, θα έφάν τόν Μαρής μόλις έμφανίζόμενον εις χωριόν. Άν οι συγγ

γενείς του έξήτον να τόν όπερασίσουν, τό χωριόν θα διηρείτο εις δύο στρατόπεδα, και ένας άγών έξοντώσεως θα ήρξη, τας συνεπείας τού όπολου και μόνον άνολογόμενος ό γερω Μαρής, ό αγαθός και άνεξίκακος γερω, έστρεψε.

Διεκόπη λοιπόν πάσα εν τώ χωριώ διασεκδασις, πένθος δε και κατήφεια έπεκράτησε δι' όλης τής ύπολοίπου ήμέρας. Την νύκτα οι χωρικοί άπεσούθησαν ενωρίτατα εις τας οικίας των και εξύπνησαν τό άλλο πρωί, ήσυχότεροι μιν, περσιγότεροι δε.

Τί άπέγεινεν ό Μαρής;

Ό μόνος ό όποιος ήδύνατο να δώση άσφαλείς περι τούτοι πληροφρίας, ήτο ό πατήρ του. Και άπετάθησαν προς αυτόν.

— Έμαδες τίποτε για τόν προκομμένο τό γυιό σου, κύρ Θανάση;

— Όχι, άπήνησεν ό γερω. Ύστερα από την τρέλλα πού έκαμε, πούς ξερεί πού πήρε τό φύσημά του!... Ά! τό άνότιο τό παιδί!

...Και έπάνω εις τά δροσερά μαγουλά της τά κατακόκκινα από τόν χορόν άπέθηκε δυό ήχηρότατα φιλήματα.

— Νά! για να μάθης να με περιφρονής έμένα.

Έπει και μέθυσε και στο μεθύσι του έπάνω έβλεπε φωτιά, πού μού καίει τά στήθεια τόρα.

— Άς να πήγε στο Λιδωρικό, σιήν άδελφή του;

— Δέν πιστεύω. Ειπε ψυχραμμένος με τόν γαμβρό μου...

— Όστε τί λές γάγεινε λαϊπό; — Δέν ήξείρω. Σάς όράζομαι ότι δέν ήξείρω. Άνηχώ μάλιστα κι' έγώ γι' αυτό...

Και άλήθως. Ό Άθανάσιος Μαρής διετέλει υπό τό κράτος άνησυχίας και άγαναξίας. Τί άπέγεινεν ό υιός του; Πού κατέφυγε; Πού έφιλοξενήθη την νύκτα; Και διατί, άφού γνωρίζε πόσον μεγάλη εις ή προς αυτόν άγάπη τού πατρός του, δέν τού έστειλεν ένα κρηφο μήνυμα να τόν καθυποξήση;

Έκείστη τών άποριών τούτω ήτο και μιά άνησυχία διά τόν δυστυχ ήπατέρα, διελθόντα εν άγωνία και την έπομένη τού πραξικαίηματος ήμεραν, μέχρι τής ήύσεως τού ήλιου. Διότι εούδς ως ό ήλιος έδυσε, αι άνελπίσιως άναμενόμενα ειδήσεις περι τού εξαφανισθέντος υιού κατέφθασαν.

Έχρυσωσεν ό ήλιος δύνας τας χιονοσκεπείς κορυφάς τού Παρνασσού, όταν ένας άνθρωπος, ξένος προφανώς, κατέφθασεν εις τό χωριόν. Ήγεν ήλιόλιαν τριάντοια περίπου έτών ό άνθρωπος εκείνος, έφοροδεν λευκοτάτην και καθαράν φουσανέλλα, ήτο φρεσουριμένος, τσαροχοφορέμένος, και ένα κατακόκκινο μεταξωτό μανδύλι προσέβαλεν έπαιδικώς την μίαν του άκραν, από τας πτυχάς ενός καινούργιου σελλαγιού, ββαίως, πρώτην φοράν φορεθέντος υπό τού κατόχου του.

Ό άνθρωπος εκείνος εισελθών εις τό χωριόν, έζητησε να τού δείξουν την κατοικίαν τού Άθανάσιου Μαρής. Και όταν οι χωρικοί, προς τούς όποιους άπετάθη, τόν ήρώτησαν περι τής τοπότητός τιν, άπήνησεν:

Είμαι περαστικός άπ' έδώ. Η κόρη του ή Άγγελική από τό Λιδωρικό με παρεκάλισε να είτώ κάτι τού πατέρα της.

— Άμμ! σαν ειπε ετσι, έλα να σου δείξωμε τό σπίτι, έδώ πάνω ει-ε. Πίσω από την Έκκλησιά.

Όταν έφθασαν εις την οικίαν τού Άθανάσιου Μαρής, ό ήλιος ειχε άρση και τα πρώτα σκότη της σκιάς ήρχισαν άπεσόμενα. Μέσα εις τήν οικίαν τού Μαρής έκράτει βαθεία σιγή. Η σιγή τής σιγής. Τά παρήθηρα ήσαν κατακόκκινα, έσπυθρα κλειστή.

Οι χωρικοί, με κάποιαν λύτην έκίνησαν την κεφαλήν των.

— Άμμ! τούτھے μεγάλη συμφορά, ειπαν εις τόν άγνωστον. Κείται κάθετα ό έρμος.

Έκτύπησαν εν τούτοις την κλειστήν έξώθυραν και έφώναξαν εν ταύτω:

— Ε! κύρ Θανάση. Για κόπιας κι' άνοιξε μιά σιγή. Κάποιος μουσαφίρης σου ήλθεν από τό Λιδωρικό, από την κόρη σου.

Ό Άθανάσιος Μαρής ήκουσε μετά πολλής δυσφορίας την άριζιν τού επισκέπτετου εκείνου εις στιγμάς τόσον άκαταλλήλους, όχι διότι δέν ήθελε να φιλοξενήση τόν ταξειδιώτην, άλλα διότι ήθελε να μείνη με την λύτην, τόν πόνον του και την άπελπισίαν του. Έν τούτοις έσηκώθη από τό κάθισμα του, επί τού όποιου δύο όλοκλήρους ώρας εκάθητο ρεμβάζων και συλλογόμενος, ήναψε φώς, ήνοιξε την θύραν τού σπιτιού και ειπε:

— Καλώς εκόπιασε ό μουσαφίρης.

— Καλώς σ' εύχημα, κύρ Θανάση, άπήνησεν ό άγνωστος εισερχόμενος εις την φιλόξενην τού Μαρής οικίαν.

Άλλά μαζί με τόν ταξειδιώτην εισήλθαν και δυό τών χωρικών, οι όποιοι τόν συνάδουσαν έως εκεί. Άπό τό πρωί δέν ειχαν Ιδεί τόν Μαρής, και έκοφελήθησαν τής εύκαρίας μήπως μάθουν κανέναν περι τού φυγάδός υιού.

— Και ξερεσαι από τό Λιδωρικό; ήρώτησεν ό Θανάσης τόν ξένον του.

— Βέβαια.

— Και αν επιτρέπεται πού ταξειδεύεις;

— Για τό Σάλονα. Έξοτα δουλειά έχω εκεί, κάτι πράγματα. Κάτω άγοράσω, και σαν βρήκα την περίστασι, άπεφάσισα και τόκανα τό ταξείδι.

— Ειπε καλά ή κόρη μου και ό γαμβρός μου;

— Καλά και σε χαιρετούν.

— Και τά παιδιά τους;

— Καλά και σου φιλοδν τό χέρι.

— Εύχαριστώ, ειπεν ό Θανάσης, για τόν κόπον πού πήρες. Γιατί καθώς πού ειπαν έδώ οι πατριώτες, κάτι θέλεις να μού πής από μέρος τής; κόρης μου.

— Ναι άλήθεια, κύρ Θανάση. Μά δέν ειπε και βία. Σαν θα μείνωμε μόνοι τά κουβεντιάμοι.

Οι δύο αυτοπροσκλητοι και παρεισακτοι χωρικοί ήνόησαν ότι ή περαιτέρω εις τό μέρος εκείνο διαμονή ταν ήτο όληρά. Έσηκώθησαν λοιπόν να φύγουν.

ΤΟ ΠΤΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΟΜΑΤΑ...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΙΛΗΜΕΛΗΜΑ

Πρόεδρος.— Πώς ονομάζεσαι ;
Ο Βλάμης.— Μίσιο, Μ. Πελεχροής.
Πρόεδρος.— Που έγινήθης ;
Ο Βλάμης.— Στο δεμόσιο μαιευτήριο, κύριε Πρόεδρε.
Ο Πρόεδρος.— Που κατοικείς ;
Ο Βλάμης.— Την ημέρα για τη νύχτα ;
Ο Πρόεδρος.— Δηλαδή τι θέλεις να πής.
Ο Βλάμης.— Την ημέρα δηλαδή με βρισκεις στο καφενεδάκι του Μέγγουλα πρώτη πάροδο προς τα δεξιά στου Ψυρρή και τη νύχτα στη σοφίτα της Μανιώ...
Πρόεδρος.— Ποια είν' αυτή η Μανιώ ;
Ο Βλάμης.— Αδερφάκι Πρόεδρε, ως φαίνονται δέν τη μελέτηξες κατά βίθον την αρχαία ιστορία. Η Μανιώ σά να λέμε είν' ένα πράμμα τεφαρικό και προνομιοῦχος μεγάλης άντοχής και διαρκείας... Είνε σά να λέμε μνηστήρα μου... με τό μπαρδόν.
Ο Πρόεδρος.— Ωστε είσαι άρραβωνιασμένος ;
Ο Βλάμης.— Χρόνια, κύριε Πρόεδρε.
Ο Πρόεδρος.— Δέν ντρέπεσαι λοιπόν εσύ, ένας νέος άρραβωνιασμένος που πάει για μέλλον να κάθεται μέσα στη μέση της οδοῦ Ἀθηνάς και να παλξής ζάρια ;
Ο Βλάμης.— Συκοφαγία, κύρ Πρόεδρε. Ἐν πρώτοις ἐγώ δέν καθόμουν στη μέση, καθόμουν στην άκρη, ἐκ δευτέρου ἡ μέρες τό καλοῦν να δοκιμάζη και εἰς την τύχη του... Σάμπως εἰπαίξω για σφέρο, ἐτσι ἀκαδημαϊκῶς ;
Πρόεδρος.— Ἀφοῦ δέν εἰπαίξες για σφέρον τότε γιατί ἔσπασες τά μούτρα του μηνυτοῦ ;
Ο Βλάμης.— Αὐτά, κύρ Πρόεδρε, εἶναι οἰκογενειακά ζήτηματξ.
Ο Πρόεδρος.— Οἰκογενειακό ζήτημα να σακατέηξ τόν ἄνθρωπο ;
Ο Βλάμης.— Ἄν ἦσσανα στη θέση μου ἐλόγου σου, κύριε Πρόεδρε, θά τόν ἔστρενες

στον άργολάβο για να παραγγελη την κηδεία του. Αὐτός δε λυπήθηκε τό φτωχό κορίτσι μόν' ἐγύρευε να τοῦ φάη τά λεφτά πουβγανε με τό ιδρώτα τῶ προσωπάτου του, θά λυπόμουνα ἐγώ νάν τοῦ κατανοῶσω δυό-τρεις γρατζουνιές στην πρόσοψη ; ...
Ο Πρόεδρος.— Θέλουμε να μᾶς ἐξηγήθῃς καλλίτερα.
Ο Βλάμης.— Μπαβό. Τό λοιπόξ μου λέει ἡ Μανιώ «πάρε αὐτά τά τάλλαρα ναν' τά παλξής στην τύχη μου»... Κ' ἐγώ ἐπήρα τόν Νόντα κ' ἐπήγα νάν τά παλξω...
Ο Πρόεδρος.— Καί τάχασες κ' ἔστρενα τόν ἔσπασες στο ξύλο...
Ο Βλάμης.— Ἐμένε, κύριε πρόεδρε, μ' ἀρέσουν τά ἴσα πράγματα... Νάν τά πάρη με την τιμιότη του και την ἀξία του χαλάλι, ἀλλά νέν τά πάρη με παμπεσά, σά διαρρήκτηξ δηλαδή, ποτέξ τῶν ποτῶ...
Ο Πρόεδ.— Δηλαδή ;
Ο Βλάμης.— Δέν τά μπεγλέραγε ὁ ἄτιμος, δέν τά μπεγλέραγε κατά τίξ. Τάριγεμονο κόμματα. Ρε σῦ, τοῦ εἶπα μυριάξ βολάξ, σὺν Ἀθηναί και χεῖρα κίνε δέν εἶπε ὁ Μεγαλέξανδρος ; Τό λοιπόξ γιατί δέν τά κουνᾶξ τά ζάρια κομμάτι ; Ἐκεῖ τσακωθήκαμε που λές και τόν βάρεσα ἑόφορτα. Αὐτό ἦτον οὔλο. Μέρες πουναί γλέπειξ...

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ

Χριστούγεννα, ἀγάπη μου, χρόνια πολλά, τό δένδρο θά τό κάνουμε κ' ἐφέτος και τόσα δῶρα ἀπάνω θά κρεμάσουμε ὀριζοντίως και καθέτωξ.
 Κ' ἐπάνω εἰς τοῦ δένδρου την κορφή τί να κρεμάσουμε, ἀγάπη μου, στοχάσου.
 — Να βάλωμε μίαν μπομπονιέρα με φονιάν ;
 — Ὁχι, χρυσή μου. Να κρεμάσης τή μαμά σου.
 Ο ΣΒΙΝΓΚΟΣ

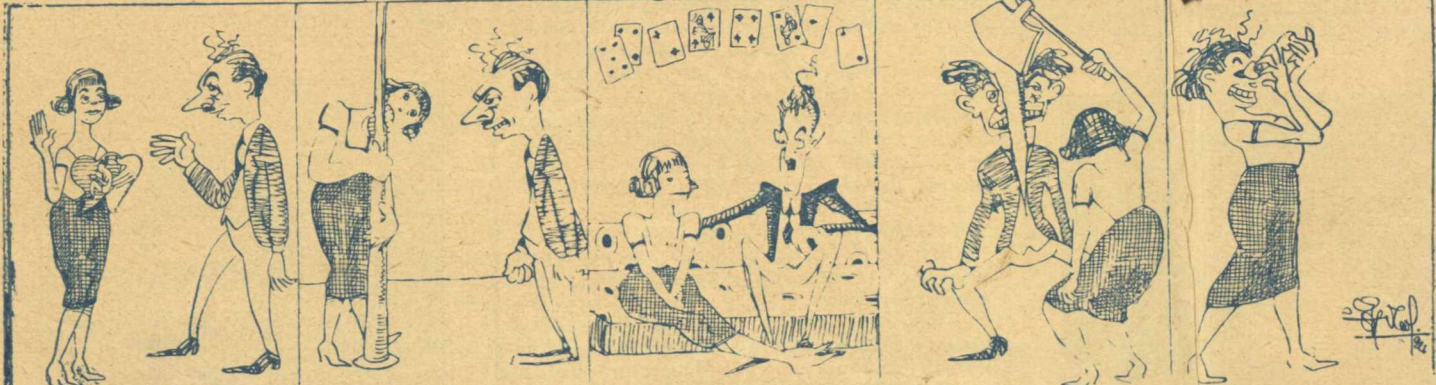
Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΓΚΑΘΑΓΕΛΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ

Χριστούγεννα και αὔθις, ἡγαπητοί, και ἐολιτή μεγάληστομαῶων και γαστέρων, ἄλλοι ὀρχοῦνται ἐν ἄσθμασι και ἄλλοι ἐν τῇ μουσικῇ τῶν ἑαπτῶν ἐνδέρων, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀλνάκι τοῦ γάλακτος μεγαλεῖον ! Πρὸς ἀπόχτην γοῦν ἄπτοῦ, ἦγουν τοῖ γλαφυροῦ ἀλνακίου, ἐξῆλθον ἐν ταῖς ὁδαῖς μετὰ τοιγῶνων και ἐνδοβερλακίου ἵνα ἄσω χαρμῶσῶνων ὁδᾶξ και ἄσματα ἄσμάτων εἰς τὰς οἰκίας, τά ἐμβαλακία και τά λοιπά ἐργασθῆρια τῶν ἐδεσμάτων, τουτέστιν τό ὁποῖον ἐκεῖ με ἐκατήνησεν ἡ μοῖρα μου τῶν γελοῖων.
 Ἄλιεύσας ὄθεν δραχμάδας δεκακοπᾶ και δέκα ἐκ τοῦ καλάνδου τήν μουσική, ἐμετέβην ἐν τῷ ἀλνακοπωλεῖον πρὸς ἀγοράν ἡμίσεος ἐμβουτακίου λόγῳ τῆν ἐολτιν.
 Διά τό μή βραδύνειν ὄμως αἰσθητῶξ ἐμβουτλιαρίσθη ἐἰς τό τράμ καθιστός και κυλιόμενος ἐπὶ τοῦ ὁδοστρωμάτου ἐφθασον ἐν τῇ καινούλγῃ ἀγορᾷ, ἦγουν ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἐδεσμάτου, τό ὁποῖον πολὺ ἐδυναμωτικῶν και γλυκῶν

τι ὁ ἀλνακίου τό ζουμίον. Κακείξ γοῦν, γλύπτων τοῦ δαχτυλίουξ μου ἐνδελεχῶξ ἐξήτησον τεμάχιον τι ἀλνακίου ὁ πτωχός και παραχῆμα τήν χεῖρα, βυθίσας εἰς τό θυλάκιον εἰς μάτην ἀνεξήτητον τό πορτοφολάκιον, τό ὁποῖον δέν μοῖ ἦρεσκον οἱ βόες τοῦ Ρας Ταφάρου, ἄλλ' ἦθελον ἀλνιον.
 Ο ΑΓΚΑΘΑΓΕΛΟΣ

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΙΑΤΙΚΟ ΚΑΖΟ ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΜ ΒΕΤΤΑΣ

Ἡ μαντάμ Βέττα ἀφοῦ ἔκοψε τά μαλλιά της ἀλά Γκαρσόν, ἀπέκτησεν ἕνα ἔραστήν. Ὁ σύζυγός της ὁ Ἀρξέρ τήν ἐπῆρε μυρωδιά και μιά μέρα τῆς λέγει :
 — Να τόν ἀπαρτήσης, κυρία μωρή, τό λεγόμενο γιατί θά σοῦ φάω τό πλεμόνι.
 — Μπλίξ, τοῦ ἀπατᾶ ἡ κ. Βέττα.

Τώρα που τόν ἔβαλα στην καρδιά μου εἶν' ἀδύνατο.
 — Καλά, λέγει ὁ σύζυγός της. Θά τόν κάνω ἐγώ που θά πάρη μαῦρο δρόμο.
 — Κι' ἐγώ θά φάω τό στυλο νάν τόν ξαναβρῶ.
 Τήν παραμοιήν τῶν Χριστουγέννων ἡ Βέττα ουνανιάται

με τόν ἔραστήν της μέσα στο σεπαρέ ἕως ζυθοπωλείου.
 — Βρῆ σῦ, ἀγάπη μου, τοῦ λέγει ἡ Βέττα, τώρα τί να κατασκευάσωμεν ὄσου ἐκεῖνος ὁ Οἰδίπους τύραγνος ὁ Ἀρξέρ μᾶξ ἐπῆρε πρέπε ;
 — Να τόν χωρίσης, ἀπαντᾶ ὁ ἔραστής. Να τόν χωρί-

σης ἀμέσως.
 Και ἡ κ. Βέττα χωρίς να χάση καιρόν και ὑπείκουσα εἰς τά κελεύσματα τοῦ ἔραστῶ της ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων χωρίζει τόν ἄνδρα της ;
 Τῇ ἄλλῃ μέρα ὄμως πικρῶξ μετανοήσασα ἡ μαντάμ Βέττα γράφει στην μητέρα της :

Πρωτόκλητον μητέρ μου, Ἄχ! τί ἔπαθον ὄπου ἦκουσα αὐτόν τῶν πλανήτην τόν ἀργολάβον μου, Τὸ ρε ἐξῆλθον ἡ δυστυχῆς τοῦξ ὀφθαλμῶξ μου και μείδι ἀργολάβον ἔχω τῶρα πλέον μείδιε σῖξ. Καί ἔξω φουχρῶξ ὁ βορρέας σφρίει. Ἄχ, πλειστικῆξ ἄχ!